

Още един изгървали тъй, че и още един. Тогава Бързака се ядосал и им извикал:

— Я седнете, хей там горе, почивайте и гледайте!

Па припнал из полето. Изкочил един заек пред него и побегнал. Заекът бяга, Бързака след него, заекът бяга... но Бързака не се шегува, настига го и го хваща за задните крака... А след това хваща още един...

Друг път Бързака тръгва с булката си на гости в Кюстендил. Премията той шарената торба с голямата погача през рамо. Булката нарамва пъстрата люлка с детето и тръгват. Върви Бързака напред по шосето, върви булка Стана след него, и бърза. Бързака върви уж бавно, но като се обърне вижда булката си далеч, далеч назад. Връща се той, среща я, грабва люлката с детето, и пак тръгва... Върви бавно, не иска да бърза, но пак отминава. Върви, върви замислен и като се обърне, булката му далеч-далеч назад... Връща се Бързака, среща булката си и я подканва:

— Хайде Стано!

Тъй из целия път дори до Кюстендил. Върви Бързака напред, па се връща назад, среща булката си, подканва я да побързва и пак той забързва вместо нея. Такъв беше Бързака... Такъв го знаеха всички в града... И много още смехории се разказват за него и до днес в нашия град.

Александър Спасов

ТРУДИ СЕ!

Чук-почук! Почук-чук!
Нивга празен ти не стой!
Чук-почук! Почук-чук!
Сладък ще е хлябът твой!..

Здрави мишци напрегни,
тучни ниви заори,
та земята в равнини
хляб насъщен да роди.

Фабриката да дими,
и машини да върти.
Мелницата да шуми —
не отпушай ръка ти.

Под земята задълбай,
буйни води затвори,
слънце топло в роден край
денем, нощем да цари.

С чук, игла, перо и сърп
ти благата сътвори.
Нивга няма ядна скръб
твойта младост да гори.

Чукай вкъщи, тичай вън,
вредом първи ти се строй.
Теб труда с победен звън
призовава в мирен бой...

Чук-почук! Почук-чук!
Нивга празен ти не стой!
Чук-почук! Почук-чук!
Сладък ще е хлябът твой!

Никола Никитов